

szavak. Hát biz ez sem hiba. Igaz, baj hogy a felsorolt példák fele német vagy tót szó, de édes Istenem, hiszen ilyen-nyel tele van a magyar népnyelv is, kivált a Tuladunai. Hát ahhoz mit szól a tisztelt tanító ur, hogy például a szegedi nép, az alföldi tősgyökeres szegedi nép a halászt *fisher*-nek, a hajóácsot *super*-nek mondja s az uri osztály a vendéglőben *bumzert* kér, mikor egy liter buccait kíván. Mi csodálni való van azon, hogy a főváros népe, melynek zöme csak az imént magyarosodott meg, idegen szót, jóval több, sőt kellemetlenül sok idegen szót használ. Elégge vigasztaló, hogy a mint a példák mutatják, a magyar népies nyelv már sikerrel dolgozik a külvárosiak zagyvalék beszédében is. A fővárosi tanító urak ne keseredjenek el azon, a min nincs keseregni való, hanem igyekezzenek megismerni azt, a mit a bevándorló magyar nép hozott a fővárosba, ne üldözzék, hanem inkább támogassák. Az idegen szavakat s főleg a mondatszövegszerű germanizmusokat irtásák, de kegyelmezzenek annak, a mi magyar és népies.

— (A budapestivolapuk.) Egy *Rohits-Sauerbrunn*-ban nyaraló jeles trónk küldi nekünk ezt a levelet: Tessék élvezni! — ezzel mutatja be az elkeseredett fővárosi tanító az *Esti Újság* közönségének a „budapesti volapük“-öt. Hát én élveztem is. Mert én a tanító ur nézetével szemben azt látom belőle, hogy a magyar népies nyelv, főleg a tuladunai, diadalmasan betört a fővárosba és lassan kint átalakítja a külvárosiak beszédét. Erre vallanak ezek a, nem tudom miért, indexre tett jó magyar népies szavak: farójj = szaladj, maszlag = hazugság, csengő = óra, gáncsój = baktass, fázik = fél, zabál = eszik, pörei (pöre) = tőpörtő, marci = kenyér, szusz = levegő, tupsi (tubából kicsinyítve) = galamb, sisak = kalap stb. Egyik-másik ellen lehet kifogás az izlés, de nem a magyar nyelv szempontjából. De vajjon nem magyar gondolkodásra vall-e, hogy a futball-t *futi*-ra magyarosítja a külváros? Miért baj ez? Vagy hogy a zsidópiacon *szibajra*-ra? Az pedig, hogy az éjjeli baktert *kakas*-nak csufolja, nyilván falusi eredet, mert a bakter is hajnalban kukorékol. De itt a bugyli = kés, bugor (vagy bugris) = paraszt — a Dunántul minden részében elterjedt két szó. Nincs abban semmi hiba, nyelvi szempontból, hogy a rendőrt a külvárosi gyerek rókának, felhőnek, szivárványnak csufolja, a népies nyelv még egyéb csufszóval is illette azelőtt a pandurt, zsandárt s illeti most a csendőrt, mezőőrt, baktert. Elég az, hogy jó magyar szavak. De úgy látszik, különösen az bántja a tanító urat, hogy a külvárosi gyerek a szavakat németesen kicsinyíti (igi = igazgató, cigi = cigarett, dohi = dohány stb.), mert a német beszél így: Weibi, Médi, Mitzi stb. Igen ám, de az *i* végezettel való kicsinyítés megvan a magyarban is; ime: boci, bari, tubi, Peti, Jancsi, Pisti, Biri, stb. továbbá ugri = budri, csipi = csupi, kipi = kopi, stb. hangutánzó ét tréfiás